

КАРПАТСКА РУСЬ

KARPATSKA RUS'

Ч.13 АЛЛЕНТАУН Н-ДЖ. 2003, ALLENTOWN NJ. 2003, VOL.LXXVI, NO.13

КЫЧЕРА В КРАЇНІ ШАМПАНА

Ансамбль Пісні і Танця "Кычера" од 10 липня до 11 серпня 2003 року концертувал в ріжних містах Франції.

"Кычера" понад рік тому зостала вписана на престижову листу ансамблів CIOFF і од того часу ест запрашана на вшыткы велькы фестівалі на цілим світі. Того не доступна жадна фольклорна група з Польщи.

Завдякы тому до Франції виїхала на запрошеня Французкой Секції CIOFF-u-Conesil International des Organisations des Festivals Folklore et d'Arts Fraditionnels.

На протязі 6 тижнів "Кычера" дала разом 38 концертів з того 29 в рамках міжнародных фольклорных фестівалів в таких містах як: Castelmoron, Paryi, Vjntignac, Sartron, Domme і дуже інших. В Trelisac "Кычера" концертувала для Полонії Французкой.

Можна повісти, же ансамбль "обгостив" концертами цілу Францію- од лежучой на півночы Британії аж по берегы Середземного Моря. Выступы ансамблю обізрило приблизно понад 20,000 осіб.

"Кычера" кілька разів выступала для радия і французкой телевізії. Выступы їх тіж інтересно описували місцевы газеты. На фестівалах ансамбль выступал обік груп фольклорных з 30 країн світу, а головно з Америки, Полудневой і Середньої, Далекой Азії, Африкы і Европы.

Члены "Кычеры" были запрашаны на стричы з представителями місцевых власти, між іншыма з мерами міст Chfuvigny, Castelmoron, Montignac і іншыма.

Турне по Франції было тяжке для членів, бо при высокій температурі треба было фурт подорожувати з місця на місце і давати концерты.

Бракувало часу на індивідуальне звиджання і одпочинок, але тот труд ся оплатив, бо навязали контакты з ріжными ансамблями цілого світу, а особливо з Тунезії, Непалю, Кытаю, Торо, Аргентины і ін. Турне было нагодом до розславія Польцы, Лігниці но и Лемків і нашого фольклору.

"Кычера" достала запрошыня на фестівалі до ріжних країн світу - Тунезії, Непалю, Китаю, Тайвану і Філіпін, але нигде не поїхала, бо все бракуе трьох річів - пінязи, пінязи і іщы раз пінязи.

Хто може най поможе:

Lemkowski Zespol Piesni i Tanca "Eyczera"
59 - 230 Legnica ul. Z.Kossak 5 - Rachunek
bankowy Nr. 16901049-1704-27016-1-111 w
Dominet Bank.

В. Дзядик ("Загорода" №4, 2003)

НЕСТОР ДМИТРОВИЧ ЖИЛИЧ (псевдонім Любомир Камянский)

ПРИЗЫВ

Не блукайтеся потемкы,
Повертайте, братя-Лемкы,
Повертайтеся в рідны горы,
Повертайтеся из-над Одры,
Повертайтеся из-за моря,
Повертайтеся из чужыны
В свої кыжы, в свої дворы!

Што лем мате, братя-Лемкы,
Берте з собом в оберемкы,
Повертайте в Бескиды,
Де жыли нашы праідды.
Забывайте всі обиды,
Оркіш, овес засівайте,
Худобину выпасайте!

ВІЧНА СЛАВА

Вічна слава вам, героі,
Руси патріоти!
Чест и слава за подвигы
За вашы турботы!
Вы в боях сміло стояли
За кривду народа,
Честь и слава вам, героі,
От рода до рода!
Дальше зраду выкрывайте,
Роботу ворожу
Я хотілбы вам помочы,
Але штож? не могу!
Як вы волю выберете,
Чого не минути!
В памят вам вінок сплетеме
З зедленой руты.
Тых, што спасли Лемковину,
Будут згадувати,
Памятники вічної славы
Будут будувати.
Честь и слава вам, героі
Нашой Лемковины,
Лем на вас една надія,
Лемковскы Русины.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦИИ

Уважаема Редакция "Карпатска Русь"! З Новым Годом вітаю і бажаю Вам доброго здоровля та успіхів у Вашій справі для добра Лемковины.

Засилам чека на 100 \$: на предплату газеты - 20 дол. і на пресфонд 80 дол. в памят родины Гринчак.

Анна Гринчак

ДР. МИХАЛ САНДОВИЧ НЕ ЖЫЄ

Згинул трагічно в дорозі своїм
автом в удареню з іншым
тягарным десе в районі Радомя.
Іхал з Криници до Варшавы.

Коли пишеме тото смутне
повідомліня ищи докладні не
знаме причины трагічної смерты
юж Пок. св. Памяти Михайла..

Аж не вірится, же юж одишо
од нас. Так нагло, несподівано.

Покля веце ся довідаме і о
похороні то згадайме кус Його
жытя.

Народился 22 січня 1939 р. в Варшаві, сын Максима і
Татяны, а внук Священномученика Максима Горлицкого.
Дитячы роки Його жытя персшли на Лемковині в Устю
Рускім, де Няньо Михайла был парохом православной
церкви. По войні ціла родина переіхала жыти до Білостока.
Там Михайло кінчил початкову і середню школу. Од 1956 р.
замешкали в Варшаві і ту Покійный в 1962 р. закінчил висшу
освіту – факультет будівництва в Варшавскі Політехніци, в
які 34 роки был науковим працівником. В 1971 р. отримал
звання доктора наук технічных.

Хоц жытя Покійного од молодости было оддалене од
Лемковины то од канонізації Діда Максима Мученика в 1994
р. дух і діла Покійного вернули на Лемковину. Ту нашол свое
місце житя в культуровых, церковных і народных діянях. В
1999 р. вибрано Го заступником Ведучого Головной Рады
Стоваришыня Лемків, якого кружок заложыл і в Варшаві.

З сином Віктором, в 2001 р., створыл Фундацію
Допомогы Лемківскі Меншости в Польщи “Рутеніка”.
Остатні роки брал активну участь в Творчих Лемківскых

Осінях. Был і на остатні в Гладішові того 2003 р. Барз цікавился
Музейом Лемківской Культуры в Зиндранові, брал участь в
музейных святах “Од Русаль до Яна” і радо читал музейний
часопис “Загороду”. Думал і радил яку дати поміч для тих
музейных діянь – трудів в охороні памяток лемківской культуры.

Гого року приіхал і з Меджилаборец з школьно –
дитячого габору на святе до Зиндранови. Тягло Го, обіцял
быти і завитал хоц на пару годин.

В жовтні, коли гостювал в Устю і в Горлицях завитал
зас до нас в Зиндранові і одвиділ музей. Душевні зме сой
побесідували о наших лемківскых болях, о наші доли і о
старанях вертаня лемків в рідны горы з выгнаня, бо до той
теми была нарада в Устю на весну. Жыл творчима плянами і
діял, бо юж два лемківскы культуровы свята організувал в
Варшаві. В остатні наші бесіди висловил радісны заміры, же
юж иде на емеритуру і прагне вертати в гори на Лемковину,
ту жыти і діяти, бо ту замученый за нашу віру і похороненый
в Ждині Його Дідо.

Обіцял помагати в трудах музейных і організаційно і
фінаНСОВО. То велики слова надійі, яких не можна забыти.

Гак Покійный брате Лемку Михале – юж Тя нее серед
нас тілесно, але духово все будеш з нами. Лем жаль же не
будеш на Творчих Л. Осенях, на музейных святах і на інших
імпрезах в Горлицях, Криници, Лігници і в Варшаві.

Ци буде дальше діяти без Тебе Фундація “Рутеніка”,
ци буде хто дальше старатися о повороты лемків з выгнаня?
Незнаме, але дай Боже жебы мудры діяче Тебе заступили і
продовжали благородни діла.

Коли “Загороду” оддаеме до друку то ищи не было
похорону Пок. Михала Сандовича. О похороні може
напишеме в наступнім номери.

Так думал Пок. Михайло вернути доживати в гори на
Лемковину. І як чуеме од рідных і Його приятелі то верне до
Діда Максима до Ждині спочивати юж вічним сном.

№ 4 (39) 03 * Загорода *

Ф. Гоч.

ДОРОЧНЫ ЗВИЧАІ НА ЛЕМКОВИНІ**ЯНУАР – Січень - Січень**

НОВИЙ РІК. В тото свято обходит іменины Василь.
Домовники обсервуют кто гвойде до мешканя. Як молодий то
буде весіля, а як старший – то ніт.

Боже заваруй жебы перший гвошов вдовец – то ворожыт
смерт господаря. Урядник – справа в суді не уникнена.
Мундуrowий – когоси будут арештувати.

Як приде перший хлопец – буде щестя, як перша баба –
не буде щестя.

Прислівля: “На Новий Рік ден долшыі на барані скік”.

ЩЕДРИЙ ВЕЧЕР – Йордан. Велике свято на памятку
хрещеня Христа в ріци Йордані. Тото свято Лемкы святкуют
барз урочисті. Ден перед тым святом мают велику вечерю як
перед Святым Вечером. Називают ей “Щедрий Вечер”. Так
само кладут сіно на стіл, додают кус соломы пшеничної.
Ідво повтарят ся тото саме што і на Святый Вечер. Ден перед
Щедрим Вечером пекли тз. “повазник”. Пекли го з кіста з
разовой вівсяной муки. До кіста вкладали наоколо тівко
стручків честку тівко мали худобы і так всаджали до пеца
жебы ся вплюк. Перед том вечеріом господар ишов до стайні
з тым повазником і ламав для каждой штуки кусок хліба з
честком.

Дівки смарували сой уста медом, жебы мали солодкы
гамбочкы.

Вечером ходили попід вікна “щедракы”, колядували і
складали жычыня. На другий ден идут до церкви, а по одправі
священник і вірни идут святити воду на ріку. Идут з процесіом,
хоругвями, іконами, несут велики свічки з пчольного воску
(Трійці). На ріци vyrубуют ден скорше проруб, коло ньой кладут

крест з леду. По одправі священник занурят до воды деревяный
хрест і горючы трійці зо свічок. По ті церемонії люде наберают
воду до начинь. Тоту воду називают “Йорданьском”, пют ей
вшыткы, жебы были здоровы, несут домів, кроплят обыйстя а
решту ховают яко skutочный лік.

ЙОАНА ХРЕСТИТЕЛЯ. То другий ден свят. В тот ден
вірили в дуже забобонів. Рано мыли ся грошами – жебы мали
дуже гроши. О пів ночы на берали воды - хто перший набере то
принесе заміст воды - вина.

На тото свято идят лем з горци на памятку, же голову Йоана
Хрестителя принесли на терелику.

ТРЬОХ СВАТИТЕЛИ. В тото свято обсервуют природу.
Як дерева обсыпаны грубо снігом – то на богатий
уроджай.

Як шрон на деревах – то вчасны короткы жнива.

Як на дворі говоледівка – то град знищит зерна.

Як голы дерева – то слабый уроджай на вшытко.

ФЕВРАЛЬ – Лютий

СТРИТЕННЯ - Гривниці. В тото свято священник по
Службі Божій святит в церкви свічки - гривниці. Освячени
свічки вірны ужывали при ріжных нагодах.

Прислівля: “Як на Гривниці курит – медвід хыжу бурит (то
значыт, же буде вчесна весна). “Як на Гривниці зо стріх тече, то
ся зима влече”. “Як на Гривниці сонце світит – медвід хыжу
ліпит (буде довша зима).”

Описав Іван Мадзік

Василь Хомик

НАША ЛЕМКОВИНА

КОРОТКИЙ ЕТНОГРАФІЧНИЙ НАРИС

(Львів - 1968 рік)

МАТЕРИАЛЬНА И ДУХОВНА

КУЛЬТУРА

Дашто про Лемковину.

На зелених схилах західних Карпат в Бескидах (пограничні райони Польщі и Словаччини) з незапам'ятних часів проживали лемки. Одорвані од материнського пня в оточенні різних народів боролися они за сохранення волі, культури и мовы.

През буремні віки донесли до наших часів неоцінені скарби самобитной культури своїх предків. Но и тепер лемки збогачують загальну скарбницю культурних надбань нашого народу оригінальними мистецькими творами.

Лемковина - то гористе пасмо Карпатських земель по обох боках Низкого Бескиду (Західних Карпат), што простяглася од Сяну и Ужа зо Входу до Попраду (частично и за Попрад) и Дунайця на Захід (довжином околo 100 и понад 60 км ширином), заселена лемками.

Місцевіст гориста, вкрито іглярстими и мішаньма лісами, богата на корисні копалины и мінеральні воды. Горы в більшости невысокі (Орлины Скалы над Русським потоком - 1052 м, Яворина - 982 м). Більшіст пасмами сходять поступово в низины, утворюючи зелені поляны над бурливими потоками, што стікають в долины з невеличкими селами.

Заселяють Низкий Бескид трудолюбивы верховинці - Лемки. Лемки - назва умовна, яку дали ім сусіде, за часто ужыване в мові "лем".

Пішов мій миленький, ани го не
видно,
Лем му на камени підківочок
слідно.

Всіх лемків нараховуєся околo 2 миллионів. Більшіст з них пересилилося з Польщі и Чехословакії на Україну, понад 300 тисяч льпылося в Чехословакії

Зубрык (Санденччина).

(Пряшевщина), понад 200 тисяч остало в Польщі, понад миллион проживат в США и Канаді, а решта на еміграції в других країнах, як Аргентина, Югославия, Франция, Австралия и многих других країнах світа.

Бесіда лемків ест найблисша до української, російської и білоруської, сохранила дуже слів и виразів староруської мовы з домішком польської и словацької мов.

Характерні ознаки діалекту.

Найвыражнішом ознаком, што одрізнят лемківський діалект од інших мов ест сталий наголос на передостатнім складі слова, в словах з дво-, або більше складів: "зеленого явора, пришол до нас з далеких сторін гардий паробок".

Діалект сохранил дуже слів и виразів, давньої малоруської мовы: "хыжа, звізда, ногавиці, вигляд".

Зауважними в мові лемків выступляють: Залишки старих форм дієслова быти: "был ем, нашли зме, дала-ся ня, мамичко". Ужываня скорочених заімеників: мі, ты, сой; ствердненя приголосных в кінці слова: кіст, радіст, хлопец, конец, сімнадцет; трояка вымова Л: лабіальна - лавка, ходила; тверда - ладний, знесли; м'ягка - кльоц, плянувати и сохраненя твердого знаку "ы" після гьртаных: гын, сокыра, быти, выти.

Сохраненя давнього сполученя "ьу": ідж, меджа, пряджа, дойдж, гьлгати. В лемківський діалект проникло дуже слів и виразів з сусідніх славянських и інших мов, які зазнали певных фонетичных и морфологічных змін. Так через польську засвоєно латинізм: шпіритус, акурат, адукат, майор, ладний, цвічыти". В часы воен зальпылися германізм: канон, пляц, гвер, файно, спацер и др.

Підчас вандрівок світами принесли лемківські заробітчани словацькі вирази: шумний паробок, кабат (спідниця), облак (вікно), мадярськы - гадка, дуган, югас.

Цілий ряд слів и виразів свідчат про довготривалу історію розвитку мовы: Одже - гуня, друпляк, ногавиці, керпці, кабат, опліча, горсет; річы в середині хыжы - вжыця, вигляд, боденка, шпаргет, челюсти.

Будовлі - сыпанец, пелевен, колешня (возовня); міры землі - піврільок, морг, осминка, загін и ін.

Далій буде.

ВЕЧІРКЫ

Вечер тихий, місяц світит,
Сніг кругом біліє;
Кадиль смотриш, така краса,
Аж серце радіє.

В слух радують дівчата
И зиму витають,
З куделями на вечіркы
Бігом поспівають.

Посходилися до хыжы,
И прядут куделі,
Все на вигляд позерають
Рады и веселы.

Позерають, виглядають,
Ци не идут юношы,
Розкричаны, розгуляны
Паробци хорошы?
Нараз чути під вікнами
Юж дзвоночки дзвонят,
Двері настєж. Входят хлопці,
Шапки долу клонят.

Витаються з дівчатами,
Сміються, жартують,
Як ім спалося, што ім снилося?
Гуртом выпытують.

Знова дзвонек, в хыжу лізе
Страшений туроньо,
То перебраній на страха
Михайликів Ваньо.

Піднимають крик дівчата,
За пец утікають,
Хлопці ловлят їх, як рыбок,
И з рук не пуцають.

Крик и зойкы, сміх и радіст
И рух небывалий,
Туроня добрі набили
И на двір выпхали.

Хлопці жар-когута пекли
В хыжы Маланкы,
Потім разом з дівчатами
Співали співанкы.

Так весело час проходил,
Вшиткы были рады,
Бо то нашы честны діти,
Всі руської громады.

От такы славны вечіркы
В нас давно бывали,
Як мы сой в Карпатах жыли
И нас не выгнали.

Як си згадам давны часы
Мимохід даколи,
Такий жаль мене обгорне,
Аж в серденьку коле.

Лихы паны нас выгнали
Из рідного краю
Поневераються Русины,
А за што? — не знаю.

Засмутилася, похылилася
Ялиця висока,
Де молодіст поділася
Далека, далека?

Сум и горе на Бескидах,
Тучы боры крыють,

Вшитко лісом зарастат
И вовкы лем выють.
Не плачте, славны Русины,
Повернутя часы

И, як давно, на вечіркы,
Прийдут хлопці заси.

ПРИЗЫВ

Не блукайтеся потемкы,
Повертайте, братя-Лемкы,
Повертайтеся в рідны горы,
Повертайтеся из-над Одры,
Повертайтеся из-за моря,
Повертайтеся из чужыны
В свої хыжы, в свої дворы!
Што лем мате, братя-Лемкы,
Берте з собом в оберемкы,
Повертайте в Бескіды,
Де жыли нашы прадіды.
Забывайте всі обиды,
Оркіш, овес засівайте,
Худобину выпасайте!

Пам'яття подія

БУД ЗДРАВА, МОЯ ЛЕМКІВЩИНО!

Свято лемківської культури, що відбулось у неділю, 16 листопада, у Глиніському Народному домі, стало подією,

збірників тощо. Вони розміщені на стелажі "Лемківщина – колиска і доля", а ґрунтовну інформацію про кожну книжку та її автора можна отримати від завідувачки бібліотекою Лесі Дендюк. Цього дня вона хвилювалася не менше за артистів, бо свято відбувалося за її сценарієм, який, між іншим, у конкурсі бібліотекарів Львівщини отримав перше місце.

Чи не найбільше турбот у святковий день було в його організатора, помічника консультанта народного депутата України Олексі Гудими – Володимира Шуркала. Відразу після виступу на Конференції районної організації УНП, він взяв участь у святковому Богослужінні, а тоді, по його закінченні, прибув до Народного дому. Свій виступ перед святочною громадою він розпочав із політичного питання – висунення Віктора Ющенка кандидатом у президенти на майбутніх виборах. Присутні у залі одностайно підняли руки, голосуючи за лідера блоку "Наша Україна".

Пан Шуркало поінформував присутніх про події, які відбуваються в Україні, роботу народного депутата України Олексі Гудими в окрузі, коротко розповів про рішення, які прийняла Конференція районної організації УНП. Вітаючи учасників урочистого зібрання, він, зокрема сказав:

- Це свято всіх лемків, всіх переселенців, всіх православних – наше загальне свято, наша загальна радість. Володимир Шуркало пригадав трагічні сторінки історії, пам'ять про які у серцях лемків, як і туга за землею, яку змушені були залишити півстоліття тому. Ще й досі старші люди, коли говорять "вдома", то мають на увазі Лемківщину, а не теперішні місця свого проживання.

Пан Володимир розповів про роботу, яка ведеться Фондацією дослідження Лемківщини, проведення лемківських свят в Україні і Польщі, як зусиллями груп та поодиноких лемків-патріотів впорядковуються колишні цвинтарі, як на місцях поховань предків проводяться відправи за померлих.

Він роз'яснив позицію депутатів "нашоукраїнців" у Верховній Раді, які домага-

тимуться надання лемкам-переселенцям статусу депортованих, як це мають кримські татари. Тобто, мова йде не тільки про моральне, а й матеріальне відшкодування. Володимир Шуркало коротко ознайомив учасників Кермешу із ситуацією, яка склалася на Закарпатті, де проживає 250 тисяч лемків, але на ці споконвічні українські землі займають свої претензії представники інших національностей.

Пан Шуркало готовий був відповісти на всі запитання, які цікавили переселенців, та, за браком часу, зупинився тільки на деяких проблемних моментах формування державного бюджету, від вирішення яких залежить чи отримують лемки в Україні належні їм компенсаційні виплати тощо.

Але, позаяк, при святі не годиться довго зосереджуватися на смутках і негараздах, на обличчях присутніх відразу засяяли посмішки, коли на сцену вийшла ведуча концерту Наталія Фурман, із властивою їй артистичністю і невимушеністю, звернулася до залу:

- Дорогі гості, дорога лемківська родино, вас вітає хор під керівництвом Любомира Грицевича "Радощина". Кожна пісня у виконанні цього чудового колективу, який з усіх конкурсів і фестивалів повертається із дипломами і грамотами за внесок у збереження і примноження пісенної лемківської скарбниці, викликала вдячні оплески глядачів. Хто бодай трохи розуміється в музиці, відразу помічає, між іншим, інтонаційну чистоту хору, його ідеальну динаміку та ритмічність, гарнудикцію.

Слухаючи, як співає хор "Ой, верше, мій верше", "Ой зійшла зоря", "Чи є ж то полечко не орано", "Крилець, Крилець", "Мій край", здається, що у душу проривається теплий промінь, який змушує серце радіти, очі всміхатись. Кожна з цих пісень під плавною рукою диригента має закінчений артистичний рисунок, небуденні технічні якості. Надбанням хору є те, що колектив співаків вміє осягнути дуже різноманітну вокальну експресію.

Відомо, що кожний лемко поет в душі, тому так тепло зустрічала публіка автора чудових віршів, які пронизані

безмежною любов'ю до отчої землі предків, бодем за її сучасний стан, надією, що прийдешні покоління примножать славу дідів-прадідів, – Володимира Тимцьо. Пошерхлими від хвилювання устами тихо повторювали за поетом віршовані рядки літні люди: "Старіший роде України, частивий на відродження прийшов..."

Емоційні оплески викликав виступ Наталії Фурман, яка прочитала поезії нашого земляка Ігора Дідовича. Ведуча концерту зуміла знайти відповідні інтонації і тоді, коли порушила тему голодомору, яка переплітається і тісно пов'язана із темою виселення з рідних земель. "Думу про голод" написала учениця пані Наталії Марії Маланчак. Цього дня вони разом виконали під акомпанемент бандур багато пісень, але ця змусила кожного глибоше замислитися над трагічною долею свого народу.

Улюбленець публіки Тимофій Кузьмич кожним виходом на сцену зривав просто шквал аплодисментів. Він та Іван Кука створювали у залі атмосферу справжнього рідного лемківського свята. Люди підспівували, коли артисти виконували "Маєран", "Кед ми прийшла карта", і весело сміялися з жартівливих реплік та слухаючи пісню про "Гамеріку", бо хоч це не зафіксовано вченими істориками, але знаний є факт, що коли Колумб тільки вирушав відкривати континент, лемки вже звідти поверталися із заробітків. Так, у кожного лемка своя доля, а любов до Лемківщини у всіх одна. Велика прив'язаність до своєї історії, традицій, звичаїв, культури, гир, шана минулого та твердий характер і почуття честі, – це риси лемка, які не дали йому загубитися у морі культур сусідів.

По закінченні концертної програми до учасників Кермешу звернувся отець Микола. Його благословення всій громаді було дуже сердечним, теплим, зворушливим – у вигляді постичної імпровізації. Завершив свій виступ о. Микола словами: "Боже, щастя лемкам дай!". Тож як сказав лемківський поет Іван Сенько:

*Будте здорові, брати,
Лемки і лемкині,
На цілому світі
І на Україні.*

Ірина ДАНЬКО

Максимова баба вибаєрат ся
сващити і барз сой оне до го-
ловы взяла. Од тыжня заедно ся
вправлят. Злостит ю лем того,
же Мамсим дораз з хжы вхидит.

— Чом ты, Максим, кед лем за-
чну сьпівати, ідем надвір.

— Жебы сой люде не думали,
же тя толчу.

— Няню, дайте мі спрібувати
палюнкы. Пієте зо сусідом Мак-
симом і пієте, а я лем смотрю.

— Та на, сыну, спрібуй!

Ванцьо выпил, скривил ся:

— Йой, няню, яке то паскудь!

— Но, видиш сыну мій, а няньо
мусят!

Максим і Клим пішли до госпоы,
взяли фляшку, пак выняли каждый
свою мериндю, Максим зо солони-
ном, а Клим з кобасом.

— Panowie, tu nie wolno spoży-
wać własnego prowiantu — гварит
кельнер.

— Чуєш, Климє? Дай мі свою
мериндю, а я ти дам свою.